

обмежують їх права, у разі вчинення акціонерами протиправних дій; 3) акціонери не відповідають за зобов'язаннями товариства і несуть ризик збитків, пов'язаних з діяльністю товариства, тільки в межах належних їм акцій; 4) наявність статусу юридичної особи; 5) товариство діє на основі установчого документа – статуту; 6) мінімальна кількість засновників АТ — один, яким має бути юридична або фізична особа; 7) для учасників АТ обов'язкові є їх майнова участь, тим самим персональна участь у діяльності товариства є не обов'язковою; 8) обов'язкова наявність статутного та резервного (страхового) фондів; 9) статутний капітал АТ становить загальну номінальну вартість випущених акцій і не може бути менше суми, еквівалентної 1250 мінімальним заробітним платам, виходячи зі ставки мінімальної заробітної плати, діючої на момент створення АТ; 10) розмір резервного (страхового) фонду визначається установчими документами товариства, але не може бути менше 25% статутного капіталу, розмір щорічних відрахувань до резервного (страхового) фонду не може бути меншим п'ятивідсоткової суми чистого прибутку товариства; 11) для АТ характерний корпоративний характер управління та відповідна система органів, де вищим органом є загальні збори акціонерів, виконавчим — правління, контрольним — наглядова рада (контроль за діяльністю правління та захист інтересів акціонерів у перерві між загальними зборами акціонерів) та ревізійна комісія (здійснює контроль за фінансово-господарською діяльністю правління); 12) вихід акціонера з АТ здійснюється шляхом відчуження акцій; 13) можливість у засновників (акціонерів) вибору типу АТ — публічне чи приватне. До реформи законодавства про акціонерні товариства вони поділялися на відкриті і закриті.

Таким чином, можна визначити переваги і недоліки інвестування АТ порівняно з іншими видами підприємств. Так до переваг слід віднести:

- легкість створення значного за розмірами капіталу;
- стабільність майнової бази АТ, оскільки на неї, як правило, не впливає вихід акціонера з АТ (шляхом відчуження акцій іншим особам, що не веде до зменшення майнової бази товариства);
- не обов'язковість персональної участі акціонерів у діяльності АТ;
- можливість застосування в різних секторах економіки — державному, комунальному, приватному, а також змішаних АТ;
- можливість здійснення контролю над АТ завдяки володінню контрольним пакетом акцій (для стратегічного інвестора).

Недоліками ж даного виду підприємства, з якими може стикнутись інвестор, є:

- ігнорування інтересів меншості;
- можливість формування виконавчого органу з найманих працівників і не обов'язковість персональної участі в них акціонерів зумовлює відчуження останніх від управління АТ;
- тяжіння до монополізму;

Отже, у підсумку можна зазначити, що незважаючи на певні недоліки інвестування в створення акціонерних товариств має істотні переваги над інвестуванням в інші види господарських товариств.

Список використаних джерел.

1. Державна служба статистики України: [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
2. Закон України «Про господарські товариства» // Відомості Верховної Ради України. - 1991. - № 49. - Ст. 682
3. Закон України «Про акціонерні товариства» // Відомості Верховної Ради України. - 2008. - № 50-51. - Ст. 384
4. Господарський кодекс України. Закон від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради (ВВР). - 2003. - № 18, № 19-20, № 21-22. - Ст. 144.

ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА

Ходзінська Ольга Юрївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Борцевич П.С.*

Правильність вибору стратегії в першу чергу залежить від правильної оцінки ключових напрямів технологічного перевороту у визначенні

перспективних ринкових сфер і концентрації засобів для їх прискороженого освоєння, а також у державній підтримці інвестиційного бізнесу. Так важливим завданням для підприємства можна визначити розробку та своєчасну зміну типу інвестиційної стратегії, послідовна її реалізація.

Під інвестиційною стратегією розуміють формування системи довгострокових цілей інвестиційної діяльності і вибір найефективніших шляхів їх досягнення.

Підставою розробки та втілення інвестиційної стратегії підприємства є вкладання інвестицій. Відповідно до Закону України «Про інвестиційну діяльність» інвестиціями є усі види майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, у результаті якої створюється прибуток або досягається соціальний ефект. [1]

Актуальність розробки інвестиційної стратегії організації визначається сукупністю умов. Зокрема, висока динаміка основних макроекономічних показників, пов'язана з інвестиційною активністю організації, темпами науково-технологічного прогресу, частими коливаннями кон'юнктури інвестиційного ринку, мінливістю державної інвестиційної політики і форм регулювання інвестиційної діяльності може ефективно управляти інвестиціями підприємства з урахуванням лише раніше накопиченого досвіду і традиційних методів фінансового менеджменту. [2]

Розробка інвестиційної стратегії підприємства знаходить свою подальшу конкретизацію в процесі розробки тактики управління шляхом формування інвестиційного портфеля фірми. На відміну від інвестиційної стратегії формування інвестиційного портфеля є середньостроковим управлінським процесом, здійснюваним у межах стратегічних рішень і поточних фінансових можливостей підприємства. У свою чергу, процес тактичного управління інвестиційної діяльності знаходить своє найбільш детальне завершення в оперативному управлінні реалізацією окремих інвестиційних програм і проєктів. Розробка інвестиційної стратегії підприємства, хоча в основному і орієнтована на довгострокову мету (на перспективу 3-5 років), містить також окремі середньострокові (1-2 роки) і короткострокові (до 1 року) елементи, які врешті-решт ведуть до виготовлення конкретних управлінських рішень при формуванні інвестиційного портфеля і реалізації інвестиційних програм і проєктів. [3]

Нормативно-правовий аспект інвестиційної стратегії складається з таких основних частин як: по-перше, законодавчі й інші нормативні правові акти держави, що утворюють юридичну основу, формують фінансову середу, у межах яких корпорація формує інвестиційну стратегію та здійснює інвестиційний процес; по-друге, облікова політика корпорації, внутрішні регулюючі документи, що дозволяють забезпечувати єдиний інвестиційний процес у рамках підрозділів корпорації. [4]

Тому, при розробці стратегії інвестиційної підприємства та її адаптації в сучасному інвестиційному середовищі, повинна бути забезпечена належна правова регламентація всіх етапів такої стратегії з метою створення умов для її ефективного втілення.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про інвестиційну діяльність» // Відомості Верховної Ради України. - 1991. - № 47. - с. 1351 - 1359. [1, ст.1]
2. Селіверстова Л.С. Шляхи формування ефективної стратегії підприємства//Актуальні проблеми економіки. - 2008. [4, №7]
3. Гребінець К. М. Організація і планування на підприємстві: Навч. посібник. - К.: Центр навчальної літератури, 2006. [2, с.528]
4. Пономаренко В. С. Стратегічне управління підприємством. - Х.: Основа, 1999. – [3, с.620]

ЗАСТАВА КОРПОРАТИВНИХ ПРАВ ЯК ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИКОНАННЯ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

Тодосієнко Вікторія Валеріївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри господарського права і процесу навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Геліч Ю.О.*

На сьогоднішній день застава являється одним із найпоширеніших засобів забезпечення виконання зобов'язання, її суть полягає передусім в тому, що вона здатна стати ефективним способом захисту прав суб'єктів господарського